

Lumturomagazeen

2012

19. vydání



PÁR SLOV ÚVODEM

„Je potřeba, aby si někdo vzal na starost Lumturomagazeen.“ „Jo, tak já to vezmu, no.“ Od té doby, co jsem tohle řekl na koncepční radě, jsem přemýšlel o všech možných variacích, kterými bych Lumturomagazeenu dodal glanc, aby byl zase o něco lepší než ten předchozí.

Vymyšlených jsem jich měl mnoho, hlavně co se formy týče. 3D časopis, kde by Vám po otevření stránek vylezl stan s podsadou vyroben z kartonu. Měl jsem v plánu formát A1, čili velký plakát se všemi články. Ano, bylo by to nepraktické, ale poté, co byl vloni směle změněn zaběhlý formát, už by to asi letos tolik nevadilo.

Chtěl jsem vytovřit revoluční vydání. V minulém čísle mi šéfredaktoři nasadili, co se revoluce v magazeenech, laťku hodně vysoko již zmíněnou změnou formátu.

Držíte v rukou klasický formát A5, najdete tu klasické články o CTH, o fotbale a o honbě. Ale přece jsem se snažil trochu se odlišit. Časopis by měl být vzdušnější, obrázky by neměly překážet článkům, písmo má všude stejný font. Zkrátka po grafické stránce by neměl Lumturomagazeen mít žádné mouchy. Budu jen rád, když mě na nějaké upozorníte, protože chybami se člověk učí.

Chci vyjádřit svou radost, která plyne z faktu, že mi byl svěřen takto zodpovědnost vyžadující úkol a také jsem rád, že mi byl svěřen letos, že na mě připadlo devatenácté číslo a ne jubilejní dvacáté, takže jsem se nemusel zaobývat oslavováním a vymyšlením speciální edice, na kterou se těším příští rok. Takže šéfredaktorům Lumturomagazeenu v roce 2013 to z tohoto důvodu nezávidím, ale přeji jim mnoho štěstí (hlavně s přemlouváním redaktorů).

S Lumturomagazeenem se asi většina čtenářů setká na nadílce, kde si ho zběžně prolistuje a poté už ho ani neotevře. Ale věřím, že ať se právě nacházíte kdekoliv, užijete si letošní vydání na plno.

Děkuji všem přispěvovatelům a přeji příjemné čtení a hodně veselých chvil do roku 2013.



Toník

UDÁLOSTI ROKU 2184

Je červen roku 2184 a svět se nachází v kruté válce šesti mocností, jejichž jediným cílem je zničit všechny a vše, co jim stojí v cestě za ovládnutím celé planety. Davy mladých bojovníků podstupují tvrdý výcvik, kde rozplácené vajíčko na hlavě je tím nejpříjemnějším, co je může potkat. Špioni riskují své životy nebezpečnými výpady na nepřátelské území, na frontách umírají hordy bojovníků a svět se řítí k záhubě. Zkrátka pro čtenáře např. z dávného roku 2012 hotová katastrofa.

Za této situace přichází

5. července přelomové shromáždění OSN ve Lhase, posledním neutrálním místě na naší planetě. Pracovníkům OSN se zde pod celkem lacinou záminkou přehlídky nových obleků podařilo shromáždit velvyslance všech šesti mocností i s jejich týmy. Což o to, obleky byly vsukutku zajímavé, ale to nebylo to hlavní. OSN totiž zjistila, že v ne příliš vzdálené galaxii se nachází planeta s vhodnými podmínkami pro život a zároveň připravila smlouvu, která měla zajistit, aby život na nové planetě byl již poklidný a jednotlivé skupiny osadníků rozvíjeli v míru své



území. Vyjednávání trvalo dlouho do noci, ale nakonec všichni souhlasili, smlouvu podepsali a mohli tedy odletět začít nový život. Po letu, který trval tři dny, ač všem připadalo, že to byl den jen jeden, se osadníci konečně mohli pustit do osidlování svého nového domova a na útrapy z válkou zmítané Země zapomenout. Ale ani na nové planetě zpočátku nebyl život jako pohádka. Osadníci se museli znovu naučit vařit a uskladňovat potraviny. Zkoumali neprobádaná území a okolní planety. Po letech znovu zjišťovali, co to je divadlo atp.

A jak už tomu bývá, ne všem se to dařilo stejně a zde se ukázalo, že opravdu pocházíme z planety Země. Chudší záviděli bohatším, bohatí chtěli brát chudým a tak všem šesti skupinám osadníků přišlo jako dobrý nápad

porušit společnou smlouvu a začít proti sobě tajně zbrojit. V tomto stavu samozřejmě nemohla planeta vydržet příliš dlouho. Po čase všechno prasklo a nastal problém. V této situaci i OSN musela uznat, že její původní plán nebyl dobrý a že naše nová planeta potřebuje mít jen jednoho vládce.



OSN tedy dala hlavy dohromady a vymyslela dvoudenní klání, ve kterém se mělo rozhodnout, kdo bude nové planetě vládnout. Skupiny putovaly spousty kilometrů, během kterých plnily náročné úkoly, jen proto, aby právě jejich vůdce usedl na prezidentském křesle. Tam nakonec usedla vládkyně Ruskočínské Federace Michaela Petrovna

Vojnova a pokud nezemřela, tak tam sedí dodnes.

Martin

JAKO KAŽDÝ ROK?

Už je to takové fádání, pořád jeden stereotypní táborový rytmus. Týden bez světlušek a vlčat, týden s nimi, Návštěvní den, kde všichni dosytosti naplníme své hladovějící žaludky a pak už jen očekávání, kdy přijde HONBA. Pro někoho je to naplnění jeho noční můry, starosti navíc, někdo to vůbec nevnímá a naprosto se podřídí tomu nakažlivému shonu.

Letošní honba se moc nelišila od těch všech ostatních. Není divu, kdo by taky chtěl pořád vymýšlet nové věci. Takže v poledne dáme Anděla, k večeři čínská polévka, snídaně chleba s marmeládou a na zádech stále těžknoucí batohy. Žádná inovace nás nepotkala ani v dotazech od členů družinek. Několikrát opakované: „Kdy už tam budem?“ snad nebude mít nikdy konce. Popravdě řečeno mě trochu zklamala moje paměť, a proto i když se snažím sebevíc, nemůžu si vzpomenout na nic, co by mi opravdu z letošní honby utkvělo v paměti. Vybavují se mi pouze fráze, kterými bych letošní honbu charakterizovala. Dovolím si vás jimi obtěžovat, protože jinak opravdu nevím, co by bylo náplní tohoto článku.

Den první: Oldovo neustále popohánění, třešně a dohadování se, kde se bude spát.

Den druhý: Snídaně bez buchet, promočené pohorky Honzy, Prokopa a Terezky a Albertovo sebevědomé skákání přes kameny, pedodům, syrová čínská polévka a přeplněný stan.

Den třetí: celodenní chuť na řízky, propichování puchýřů, potřeba Matouše jít na záchod, nedostatek toaletáku, ŘÍZKY!

Ano, asi vám tento článek moc nedal, mně osobně to dalo vzpomínku na ty nejtípnější tři dny z celého tábora na které ještě dlouho nezapomenou a děkuji všem, kteří mi je pomohli do té paměti dostat a bez kterých by tenhle článek vůbec nemohl vzniknout.

CMajda



EURO NEZKLAMALO, SILNÍ SOUPEŘI NABÍDLI ATRAKTIVNÍ UTKÁNÍ

Po tříleté odmlce se městyš Dražič stal znovu organizátorem velkého fotbalového svátku – konalo se zde mistrovství Evropy ve fotbale (fanoušci si jistě vzpomenou na poslední duel, který se odehrál na půdě dražičského stadionu, kdy po nervydrásající penaltové loterii slavil tým Francie vítězství nad mančafem Itálie 3:2).

Francie si však tuto slávu letos užít znovu nemohla – do finálových bojů se vůbec nedostala (nepřešla přes skupinu smrti ve složení Island, Andorra a Lichtenštejnsko).

Letos se o vítězství popraly jiné týmy – Portugalsko, pod kapitánskou taktovkou Jácoaba Buchteira, německý tým vedl do záhuby Martin Kaichman, ve španělských barvách to byl zase Mateo Maceiro, který na své paži hrdě nosil kapitánské „céčko“.

Měli jsme tu tedy tři týmy – pouze však jeden z nich mohl získat



nekonečnou slávu a tisíc galeonů jako odměnu za vítězství. První duel proběhl mezi favoritem turnaje, týmem Portugalska, jehož oponentem byly borci ze Španělska. Portugalsko zvolilo velice odvážnou útočnou formaci (2-0-0-3), ani tato útočná smršť však nedokázala potopit rozjetou španělskou flotilu – Španělé nastříleli špatně bránícím Portugalcům pět golů, zato vepředu kombinující Portugalci ve složení Jan Spiriteiro, Jácomo Buchteiro a Davidus Sangteiro odpověděli pouze dvěma góly.

Portugalský tým však dostal hned příležitost zlepšit si reputaci – čekal ho klíčový duel proti Německu. Portugalci, plni jistoty ve vlastní úspěch úplně opomněli německou útočnou hrozbu – Dana Frischmanna (přezdívaného SuperDana) a Vojtecha Cirkmanna (přezdívaného SuperVojtecha). Těmto dvěma hurikánům stačilo méně než 12 minut k tomu, aby sestřelili Portugalce čtyřmi výstavními brankami (především projektil SuperDana z osmé minuty skutečně stál zato). Zápas nakonec skončil 5:2 pro borce kolem Martina Kaichmanna.

V posledním duelu mezi Němci a Španěly se tedy mělo všechno rozhodnout. Emočně vyhrocený zápas řídil kyperský sudí Tonus Vydrussus. Španělé tento zápas s přehledem ovládli. Mistry Evropy pro rok 2012 se tedy stali fotbalisté Španělska.

Kuba

INZERCE

VÝHODNÁ NABÍDKA!

Prodám krásný nebytový prostor na pomezí Vinohrad a Žižkova, jen pár minut chůze od stanic metra Jiřího z Poděbrad a Flora. K dispozici sociální zařízení, dřevěné patro v jednom z pokojů. Vlhké prostředí výborné pro alergiky a astmatiky.

Cena dohodou na tel. čísle 777 13 13 13

KUPTÉ HNED TĚŽ

A OSMNÁCT VÁM, SLEČNO, UŽ BYLO?

Od práce táborové zdravotnice jsem čekala ledacos. Bude to stresující, bude to náročné? Asi po třech dnech jsem zjistila, že se jedná především o pečlivé hlídání množství náplastí v lékárně a maraton ve vytahování klíšťat. Tímto gratuluji Majdě V. k absolutnímu vítězství. Náplní mé činnosti bylo taktéž



navštěvování nemocnice v případech, kdy náplast a pofoukání už nestačilo.

Při svých cestách jsem se setkala se zvláštním fenoménem, doktoři zpravidla nebyli schopní odhadnout můj věk, čímž vytvářeli občas velmi komické situace. Při první návštěvě, bylo to v táborské nemocnici, se chirurg domníval, že jsem mladší sestra skauta, se kterým jsem do nemocnice přijela, a byl poté velmi překvapen, že já dělám doprovod tomu o hlavu vyššímu klukovi. Kdybych byla opravdu jeho mladší sestrou, muselo by mi být jedenáct, vážně vypadám na jedenáct?

S jiným skautem jsme pro změnu navštívili polikliniku v Týně. Scéna z Tábora se víceméně opakovala, nicméně týnský lékař to nevydržel a položil mi otázku, kterou jsem zvyklá slýchat na jiných místech. „A osmnáct už vám, slečno, bylo?“.

Když jsem přijela do Budějovic na pohotovost, setkala jsem se situací opačnou. Po vyšetření mi bylo řečeno: „Tak si ho, maminko, nechte pár dní doma...“ Kdybych byla opravdu maminkou onoho skauta, muselo by mi být alespoň třeba dvacet sedm...

Zřejmě vypadám, že je mi tak zhruba mezi jedenácti a sedmadvaceti, což je koneckonců pravda. Musím uznat, že tyto zábavnosti s věkem mi jinak neveselé cesty do nemocnic vždy zpříjemnily. Schválně jestli si někdo příští rok bude myslet, že jsem přivedla svého vnuka. Ani bych se nedivila.

Natálka (18 let)

CO SE DĚLO V RYCHLEBSKÝCH HORÁCH?

Náš roverský výlet do Rychlebských hor se neobešel bez překvapení a nečekaných událostí, na které jsme nebyli, navzdory skautskému heslu, pořádně připraveni. Vybral jsem takové události, které si pamatuji, seřadil jsem je chronologicky a pokusíme se je trošinku okomentovat:

- Odjezd bez Šimona - nikdo to nečekal, cestu jsme tak strávili pomlouváním, nactiutrháním a zvažováním, jestli se s takovým zmetkem vůbec kamarádit.

- Ztráta stanu - doteď ani nevíme, kde jsme stan nechali, v cílové stanici nám však jaksi chybí; hledáme viníka, ale nikdo se k činu vyloženě nepřiznává, musíme se tedy složit na nový stan a akci přežít



jen se dvěmi stany.

- Velmi náročný výstup, pořád jen do kopce (Okáč předvádí fotbalovou rozvíčku na nohy)

- Vít se k večeru koupe pod vodopádem a hrozně si to užívá (víc než ostatní).

- První, vcelku pohodlná noc u vodopádů (podle některých jsme spali jak volové na štěrku, záleží na úhlu pohledu).

- Janek s Markem skáčou salto z Česka do Polska a jiné frajeřiny, zatímco jdeme v Rychlebských horách po hranicích.

- Velké naleziště borůvek (hlavně Okáč si je hodně užil, on k těm borůvkám tak nějak sedne).

- Okáč s Folíkem mizí ze scény. Prostě se ztrácí, čekáme na ně velmi dlouho a hledáme je, voláme na ně, oni jsou však kdoví kde; ani nevíme, zda-li jsou oni dva spolu, nebo se ztratili každý jinam.

- Večeře bez Boloňské omáčky a jedné propanbutanové bomby (a taky bez Okáče a Folíka, kteří tyto věci opatrují a nesou ve svých batůžcích).

- Drsná noc pod jedním stanem a jedním přístřeškem. Velká a dlouhá bouřka, při které znatelně pocítíme to, že plachtu od stanu mají Folejtár s Bernardem; Vít spí v malé kapličce s papírovými ptáčky, navíc není signál a nevíme,

jak se má naše ztracená dvojice, bojíme se o jejich životy.

- Šťastné shledání se ztracenými v Javorníku.
- Folík a Okáč nám vyprávějí svůj příběh. O pohodlné a suché noci, každý ve své posteli, o pohostinné alkoholičce a jejím smíchu, nechybí ani fotky a videoukázky z Ilončiny vily; tato story je natolik zábavná, že se o ní nepřestaneme bavit ani do večera a samotná vystačí na další článek (viz dále).
- Noc na hrázi a v Polsku. Sice nepršelo, ale všudypřítomní přemnožení zlí polští komáři některým noc pěkně zneprůjemnili; ve stanech komáří holocaust naštěstí proveden velmi důkladně.
- Polská Mše svatá v Paczkówě, kde na nás koukali skoro všichni zle, zpívalo se formou karaoke a celkově to bylo zvláštní.
- Odpočinek v Paczkówě (opravdu dlouho jsme tam felili, jak by někteří řekli).
- Bílá Voda - rozhovor se starostou a hospodským; povolení od starosty spát na hřišti pod střechou za podmínky, že „tam nebudeme nikam chcát“.
- Frisbee na hřišti v Bílé Vodě (zatímco jsme chodili na záchod pěkně daleko).
- Ranní (skutečně hodně ranní) přesun autobusem do Lipové Lázně (hlavně Folíkova překvapená reakce, že už tam jsme, když se v autobuse probudil).
- Návrat do Prahy, stan se ve ztrátech a nálezech překvapivě nenašel.



Takové jsou moje nejvýraznější vzpomínky, samozřejmě si to každý z roverů a rangers pamatuje trochu jinak. Nebojte se nás tedy kdykoli na něco zeptat a my vám velmi rádi podrobněji o našich zážitcích preferujeme.

Rodrigo

INZERCE

Prodám akordeon.

Spěchá, cena dohodou.

Už mě to nebaví a Ahmeda už jsme nakrmili.

JS



Prodám žehličku.

Přítelkyni se to nelíbí, tak je mi k ničemu.

JV



DEN TŘETÍ V RYCHLEBSKÝCH HORÁCH Z POHLEDU YETTIHO A PŘEKVÁPKA



Byl třetí den naší zábavou oplývané výpravy v Rychlebských horách, ale na mě a na Okáče to bylo i tak nudné, proto jsme se rozhodli si naši výpravu trošku zdobrodružnit.

Pár hodin po poledni jsme se od ostatních trošku vzdálili, jelikož nebyli ochotní počkat, až si vyprázdníme měchýře. A tím začal náš úžasný příběh plný dobrodružství, za které dlužíme hodně naší nové kamarádce Ilonce, ale k té se ještě dostanu.

Poté, co jsme zjistili, že se nám zbytek družiny ztratil, začali jsme vymýšlet, co uděláme dál. Vybrali jsme nejpravděpodobnější cestu a tou se vydali. Za pár půlhodin jsme si uvědomili, že se nám opravdu ztratili, bloudili



jste chvíli po neznačených polských hranicích doufajíce, že se se členy naší výpravy ještě ten den setkáme. Měli jsme sice oba mobilní telefony, ale vzhledem k tomu, že v Polsku není signál, byli jsme odkázáni čistě jen na sebe. Celou cestu nás sužovalo neúprosné vedro a energii jsme doplňovali jen za pomoci Okáčova hroznového cukru. Rozhodli jsme se, že dojdeme sami na místo, kam jsme chtěli dojít, a že se tam s ostatními snad shledáme.

Do Travné jsme došli kolem sedmé večer, ale bohužel jsme tam nikoho od nás nepotkali. Byli jsme vskutku vyčerpáni, a tak jsme se šli najíst do tamní hospody, kde nám udělali skvělý gulášek. Po jídle jsme začali řešit náš problém se ztrátou zbytku družiny. Rozhodli jsme se, že se půjdeme poptat různě po vesnici, jestli někoho z našich nezahledli. Travná nebyla moc velká víska, tak bylo jednoduché oběhnout ji v necelé hodině.

Začali jsme u kostela, tahali jsme sirky, kdo půjde zaklepat na domorodého kněze, na jeho faru střeženou malým psíkem. Okáč byl ten šťastlivec, jenomže jsme nemohli tušit, že psík je velice agresivní a že kněz není vůbec domorodý, ale zato je Polák.


Bestie Okáče pokousala na noze a kněz ho seřval. Takže jsme se od duchovního vůdce Travné nedozvěděli bohužel nic. Zkusili jsme podezřelou budovu plnou extrémisticky vyhlížejících lidí. Extrémisticky proto, protože se smáli a hráli míčové hry.

Ti nám půjčili telefon, a tak jsme zkoušeli volat. Nic, ale aspoň bylo Okáčovi ošetřeno ošklivé zranění. Jelikož se začínalo stmívat a vypadalo to, že bude pršet, šli jsme zpět do hospody, kde Okáč navázal kontakt s na první pohled moudře vyhlížející paní, se kterou se bavil o doktorismu a jinejch blbostech.

Měli jsme s Okáčem vymyšleno, že se na noc usídlíme v autobusové zastávce, přestože nám byl extrémisty nabídnut opuštěný barák na kopci nad Travnou, od kterého měli klíče. Kdoví, co by s náma ti magoři udělali.

Nakonec jsme ale díky Okáčovu novému kontaktu našli ubytování jinde. A to přímo u Ilonky, tak se zmíněná paní jmenovala, doma. Pořád říkala „to by mě ani, to by mě ani nenapadlo“, když mluvila o tom, že bychom spali na zastávce.

INZERCE



Lumturo Listy

Nezávislý zpravodaj 49. dívčího a 378. chlapeckého oddílu

Ilonka si s námi večer ještě chvíli povídala, a pak si šla lehnout a usnout za světla televize, kde sjížděla nějaké německé kanály. Nedivím se, že usla jak malá, po tom co jsme jí toho viděli vypít. Docela jsme se s Okáčem těšili na ráno, až si s Ilonkou popovídáme jako se střízlivou dámou.

To se ale nestalo! Ilonka si místo ranní kávy dala radši ranního Modrého Portugala a byla zase v lihu. Tak ani ráno jsme si s Ilonkou moc nepokecali. Byli jsme nádherně vyspalí, jelikož jsme spali na luxusních postelích. A díky energii nabyté spánkem jsme se mohli časně ráno vydat dál na cestu.

Rozloučili jsme se s Ilčou a šli vstříc Javorníku, který jsme měli naplánovaný jako další bod naší cesty. Pár kiláků za Travnou jsme zjistili, že máme signál, protože nám došla zpráva "Ztratili jste se!". Tak jsme se tedy domluvili, že se sejdem v Javorníku, a tam jsme se konečně sešli, všichni jsme se naší příhodě smáli a vše bylo v naprostém pořádku.

Folík

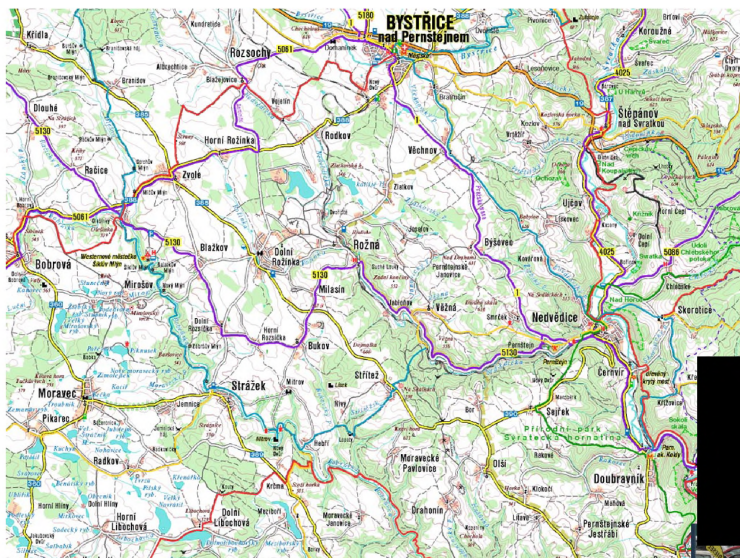
JAK JSME HLEDALI TÁBOŘIŠTĚ

Měli bychom najít nové tábořiště.

Ten Okáč má zase pravdu.



na jedné radě...



...a jednoho dne jsme vyrazili

Všichni jsme hledali, kde nás napadlo...



Jak to asi dopadne?

Obešli jsme pár luk, ale zjistili jsme, že...

tahle je moc mokrá,

tady už zase někdo je

a sem není žádná
přístupová cesta.

Ale tahle se nám docela zamlouvala!
Tak jsme vyrazili za majitelem.

Byl to milý pán, ale řekl nám:

To néé, děcka, to
nepůjde. Což voto, já mám
skauty rád, ale já mám na tu
louku dotace. A to voni to
kontrolujou, to nejde.

Odjžděli jsme s nepořízenou, ale...



Achjooo

!!!\$#چش



...všechno dobře dopadlo!

NORSKÝ DENÍK

Začátkem letošního srpna se parta vedoucích a jejich přátel vypravila na sever Evropy (destinace byla vybrána lehce zmanipulovaným doodle hlasováním) do Norska, rozdělena do dvou posádek (Volvo – označováni jako snobové, přepycháři; VW Transporter – tzv. Diakonie, nazýváni podle značky pro invalidy za sklem též mentálové, podle méně luxusního typu vozu, menšího prostoru pro dolní končetiny a obyčejné textilní sedačky také jako socky).

Hlavní cíle byly: poznat skutečně divokou přírodu, spatřit losy (soby), vidět fjordy, vodopády, jezera, majáky (lumtura), zkusit chytat ryby, ověřit pravdivost rčení že v Norsku není dne, kdy by nepršelo, pozorovat polární zář (nebo aspoň západ slunce až někdy kolem půlnoci) a zažít spoustu nezapomenutelných prázdninových zážitků (o utužení přátelství nemluvě).

Vyhodnocení splnění hlavních cílů: Na prvním místě je třeba říci, že losa ani soba se nám spatřit nepodařilo. Byli jsme ale



hočně blízko. Při vjezdu do národního parku Jottunheim u nás zastavilo auto, vystoupil místní lovec a upozornil nás, že v okolí se nachází stádo sobů a můžeme se na ně ráno podívat. Na upřesňující dotaz odpověděl, že ránem není myšleno 7 hodin, ale 5. I přes relativní blízkost tohoto stáda jsme tak brzy nevstali, až na Teru s Petrem, kteří ale taky žádné soby neviděli. Namísto toho jsme v Norsku všude, dost často i na silnicích, potkávali ovce, kozy, krávy, jedna kráva se nám dokonce postavila do cesty, jako kdyby požadovala zaplacení mýtného za užívání silnice. Teprve poté, co si všimla invalidního odznáčku Diakonie, nás pustila dále.

Ale jak nadpis mého příspěvku naznačil, stručně, briefingově, co jsme dělali v Norsku den po dni:

4.8. Přístav Mandal na jižním pobřeží. Ztrácíme klíček od střešní rakve, ve které vozíme stany. Vracíme se a klíček nacházíme v trávě. Náladu vylepšuje zmrzlina. Průvodce Hugo nepřipravený, místa, která chtěl ukázat, jsme

omylem zcela minuli. Večer rybaření, koupání.

5.8. Stavanger. Průvodce Petr skvěle připravený. Malebný přístav na jehož kraji stojí dva paneláky. Jdeme blíž. Nejsou to paneláky ale dvě obří lodě, jedna je Queen Victoria. Dále jedeme na Preikestolen - skála 600m nad hladinou vody. Lidí jako na Václaváku. Focení.

6.8. Vodopády. Změň vodopádů a serpentin. Zbloudilý bulharský kamion v horských serpentinách.

7.8. Bergen. Rybí trh, ochutnávka velrybího masa. Nádherná internetová kavárna! Večer spaní vedle podezřelého obytného přívěsu, usínáme se strachem kdo z nás (ne)dožije rána.

8.8. Pokračujeme ke Geirengeru, nejkrásnějšímu fjordu Norska. Tera má narozeniny!

9.8. Den, na který Ondra nezapomene. Ani Iva, ani Jonatán. Ulovili skutečně gigantické ryby! Půjčujeme loďky v kempu v zátocce Geiranger, kam právě přijela loď GENOVA velikosti Titaniku. Večer ryby na grilu, spousty hub a Iva natrhá borůvky. Byly modré, kulaté, překrásné a lahodné! Spíme trochu v močále, osazenstvo jednoho ze stanů se nevyspí.

10.8. V autech nepříjemný odér. V 16.00 vykukuje slunce přesně dle předpovědi. Alesund, město rozložené na 7 ostrovech, údajně secesní. Přes tunely míříme do vesničky Alnes s majákem na pobřeží. Nádherné lumturo! Potápka pořizuje fotku svých Armani hodinek na pozadí majáku.

11.8. Přesunujeme se k národnímu parku Jottunheim. Sušíme. Koupeme se v ledové řece. Okolo 16.00 opouštíme naše vozy a vydáváme se s batohy na trek. Průvodce Kuba připravil šestihodinový okruh, který se ukazuje spíše 48 hodinový. Vidíme scenérie, které stojí za tu námahu. Jonatán se opět koupe v ledové vodě. Stany stavíme na kamenech, někteří se moc nevyspí ..

12.8. Nádherný slunečný den. Scházíme k Memurubu. Koupel v jezeru Gjende. Cesta zpátky kolem jezera je nekonečná. Na konci se odměňujeme zmrzlinou (Synátor největším gigantem). Po večeři nás navštívil skutečný, živý Trol!

13.8. Směřujeme k Oslu. Doplnujeme zásoby. Pánovi na parkovišti se nelíbí, že Diakonie stála přes dvě parkovací místa. Nezbyvá než použít české právní klíčky. Večer kemp, hraní veselých hříček.

14.8. Oslo. Návštěva skokanského můstku Holmenkollen, Vigelandova parku a muzea. Poté se posádky obou vozů vzájemně ztrácí a potkají se až za Oslem.

15.8. Kristiansund. Nalodění zpátky na trajekt.

Hugo

NOVINÁŘSKÁ NÁVŠTĚVA LIBYE

Naše devítičlenná skupina novinářů se sešla 24. října 2012 v hotelu Adler, kde jsme našli zprávu od OSN, abychom se dostavili na Senovážné náměstí. Tam jsme si vyslechli velice zajímavou a poučnou přednášku o Libyi. Potom jsme si rozdělili role (např. fotograf, šéfredaktor apod.) a OSN nás poslala každého na místo, kde jsme museli získat předmět, který v dané funkci potřebujeme. I přes větší komplikace některých z nás (kontakty s úchyly či ochránci zákona), jsme se večer vrátili do Adleru, kde jsme ulehli ke spánku. Bohužel jsme nespali moc dlouho a někteří dokonce vůbec. V hotelu



Adler jsme totiž nebyli jediní hosté a ti, kteří spali hned v pokoji vedle, začali dělat strašný rámus; ječeli a sténali, a tak jsme se po chvílce šli podívat, co se děje. Našli jsme tam několik postřelených zkrvavených a sténajících mužů a také letenku pro deset lidí (shodou okolností) do Benghází, kam jsme měli zrovna namířeno. Vzali jsme si letenku a pak jsme vzpomínali na číslo záchranky. Když byli muži mimo ohrožení života, šli jsme si zase lehnout.

Druhý den ráno nám napsala OSN zprávu na speciální mobil zajištěný proti odposlouchávání, jak je možné, že jsme ještě v Praze, a tak jsme honem spěchali na letadlo do Libye. Naštěstí jsme to stihli a doletěli jsme do Afriky v pořádku. Abychom zapadli mezi místní, musely jsme si, my holky, koupit šátky, abychom si zakryly hlavy. Potom jsme celý den běhali po okolí Benghází a sháněli povolení, víza a arabské denáry, abychom tam vůbec mohli být. I když jsme nesehnali úplně všechno, našli jsme hotel, kde nás nechali přespat.

Další den jsme museli projít sedm míst v „kritickém území“, najít Kaddáfího sídlo a pomoci k jeho svržení. Nakonec se nám to povedlo, přestože to bylo obtížné. V Libyi totiž poněkud zaostává doprava (a také stavějí dlouhé rovné donekonečna-se-ubíhající silnice) a tak nám nezbylo, než chodit pěšky. Sice nám OSN něco jako autobus našla, ale i ten nás dovezl *hodně* daleko od hotelu a tak jsme se tam někteří z nás museli dopravit po svých. Některým

šťastlivcům se podařilo stopnout si velblouda a dostali se do hotelu dřív. Zbytek dorazil asi ve dvě hodiny v noci a všichni jsme byli velice rádi, že už to konečně máme za sebou, že jsme úspěšní a hlavně, že můžeme jít spát.

Naštěstí byl čtvrtý den naší výpravy velice příjemný, protože jsme se mohli pořádně vyspat a pak jsme celý den nedělali nic namáhavého. Vzpomínali na Česko s hrou „Česko“, hráli karetní hru s názvem „Do tří do rána“, prohlédli jsme si tamější okolí a nějaké památky a hrobky a tak podobně. V Libyi jsme zůstali ještě na jednu noc a ráno jsme nasedli na letadlo a letěli zpátky do Prahy.

Míša

LUMTURO MÁ NAROZENINY

Kdo to nezažil, ten už tu atmosféru pouze z článku nenačerpá. No ale ne-zoufejte, já se vám to pokusím alespoň přiblížit.

Sice už je to několik měsíců, kdy se slavilo významné jubileum našeho oddílu, přesto by o něm nemělo chybět pár slov. Program celého dne byl velmi nabitý, stále bylo co dělat a ty poslední přípravy začaly už v pátek ráno. Akční skupina kuchařů, cukrářů a jiných pomocníků společnými silami vytvořila na vinořské faře kotel guláše a obrovský dort, ze kterého se snad později na každého dostalo. Ale nepředbíhejme.

Pátek se opravdu nesl ve znamení příprav na zítřejší slávu a také obav z nepříznivého počasí. Ale co naplat? Tomu neporučíme. A tak jsem v dobré víře šla večer spát a těšila se na sobotu.

Ranní vstávání mi nikdy moc nešlo, ale dnes jsem byla hbitější. Rychle jsem se vydala na pražské Rožtyly, kde začínal oficiální předprogram Oslav třicetin Lumtura pod vedením Máji Benešové. Dopoledne jsem měla strávit na



společné minivýpravě současných i bývalých členů a rodičů, jenže těch se dostavilo opravdu málo, a tak jsem mnoho nových tváří nepoznala. Během putování Kunratickým lesem nás zabavilo i vymyšlení teorií, co se s oddílem bude dít za pět, deset, dvacet let a musím přiznat, že si úplně nejsem jistá, jestli bych byla

FOTBALOVÁ ŠKOLA JAKUBA KOLÁČKA

Patičky, nožičky, hlavičky, tríčky, (ručičky), střelba, obehnutí protihráče a další. To vše vás naučí **profesionální hráč první dražičské ligy**. Každý den na stadionu Vinoř.



za všechny ráda. Ono zavést za 19 let na táboře Nudistický den...

Těsně po poledni jsme dorazili do areálu na Habrovce a všichni jsme se přivítali na hromadném nástupu. Ti starší se viděli třeba po mnoha letech, já nestarší jsem potkala některé již zapomenuté staré vedoucí a ti mladší třeba poprvé spatřili zakladatele našeho milovaného oddílu. Účast byla hojná a to jsem nejlépe postřehla při mši, která byla sloužena za náš oddíl, kdy jsem viděla celou tu masu lidí z kůru kostela pěkně shora a měla jsem pěkný výhled i na zvon, kterým od toho dne bude zdoben každý náš tábor. Během celého odpoledne jsem si pak mohla osvěžit znalosti potřebné ke složení nováčkovské zkoušky, projít si rozsáhlou výstavu lumturáckých artefaktů, zahnat hlad a potlačit žízeň u občerstvovacího pultu se zmiňovaným gulášem, či zhlédnout skoro až historické fotografie a minifilmečky z průběhu celých třiceti let. Na všech bylo zcela evidentně znát, že k nám, lumturákům, patří, neboť na všech hrudích se skvěl nový odznak s naším logem. Pro dospělé pak byla připravena i debata s hlavními vedoucími, ale nevím, jak se za deset let vejdou do jedné řady. A pokud se vejdou, tak zaberou všechny židle, takže já posluchač budu muset stát, smůla.

Ale pojďme dále, už se totiž blížíme k závěru. Na skautské akci nesmí chybět ani symbolický táborák, tenhle byl ještě o to zvláštnější, že jsme nostalgicky spalovali dřevo ze stožáru, který nás tolik let provázel v Dražiči. Ale to jsem ještě úplně zapoměla, že se na scéně najednou objevil Ondra a představil nám v módní přehlídce veškeré historické obleky z celotáborových her od Vikingů až po Japonsko. No a nakonec už jen zakrojení čokoládového dortu, na kterém opět nechybělo logo oddílu a mohlo se jít domů. Ale kdo by po tak vydařeném dni chtěl hned odcházet? Nikdo, samozřejmě. Velká většina totiž zůstala až do noci, diskutovalo se, jedlo, pilo, tančilo a až nad ránem se šlo spát.

Tímto bychom mohli považovat oslavu za ukončenou, ale začíná další práce, protože za necelých deset let je tu výročí čtyřicáté a měli bychom přichystat něco ještě velkolepějšího.

Lucka

ČEKÁM NA PĚKNOU SKAUTKU

Rozhovor s naším bývalým hlavním vedoucím Pájou

Jak ses dostal do oddílu? Kdo Tě přivedl?

Mě sem přivedl Jakub (asi ho mnozí znáte jako Bizona). Odchytil si mě u nás v kostele na schůzce ministrantů a zeptal se mě, jestli bych nechtěl někdy přijít na skautskou schůzku. No, a já chtěl.

Jak hodnotíš své působení v čele oddílu? Jaký to pro tebe byl rok?

Hodnocení svého působení v oddíle bych nechal na vás, na čtenářích tohoto časopisu. Až mě někdy uvidíte, tak mi to můžete říct...

Pro mě to byl velice pěkný rok. Hodně jsem se naučil a snad jsem i v něčem oddílu prospěl. Ale bylo to časově docela vyčerpávající a letos bych už na všechny ty věci čas asi ani nenašel.

A proč ses rozhodl předat oddíl právě Matějovi? Vybíral si z hodně lidí nebo pro tebe byl jasná volba?

Ale až zas tak složitý to rozhodování taky nebylo. To jsme si s Martinem a Matějem naložili hermelíny a jednou navečer se sešli v klubovně, snědli je a popovídali si trošku o tom našem oddíle. A že to bude právě Matěj, nakonec vzešlo z toho setkání. A jinak taky proto, že Matěj je velmi schopný, nadaný, milý, čestný, odpovědný, kreativní, duchaplný, rozumný, moudrý a je na něj spoleh.

A jaké jsou tvé skautské plány? Pomýšlíš na nějaké vyšší funkce – nebo snad až na ústředí?

Jako já moc vysoko nemírím, myslím, že to, co mě baví, je spíš tady v oddíle, než někde na vysokých funkcích.

A co děláš teď? Začal jsi pracovat?

Tak letos jsem začal, no. Ale říkal bych tomu jenom taková brigádička spíš než práce. I když zůstat tady, by se mi celkem zamlouvalo. Firmička je to pěkná a zle neplatí... Pak taky ještě studuju, ale letos to doufám dodělám.

Jaké jsou tvé plány do budoucna – skautské, školní, pracovní a třeba i osobní?

Tak školní jsou celkem jasné. Dostudovat. Už to zas tak dlouho nepotrvá. Ve skautských plánech se mi líbí u vlčat, tak bych tam ještě nějakou dobu rád zůstal. Jestli to ale půjde, to je otázka. Pracovní budu řešit až po škole a co se týče osobních plánů, tak stále čekám na nějakou pěknou skautku.

Otázky pokládala Tera

RULIČKY DO RUČKY...

Přiznejte se. Kdo by si nepřál, aby jednoho dne ve své poštovní schránce našel pozvánku do televizního pořadu Prostřeno? A přiznejte se, prosím, podruhé, kdo alespoň občas tento program v televizi nesleduje a nenabírá inspiraci pro vlastní kuchyňskou tvorbu.

Pozvánka, která se objevila u nás doma, mě a mou sestru zařadila do Prostřena-speciál a také jsme se dozvěděly, že hned první večer se bude odehrávat v naší režii. A tak začaly dlouhé debaty, jak budeme celý večer ladit, kdo asi přijde, zda máme počítat s ořechovou, sýrovou, masovou, solnou alergií některých soutěžících, jak budeme taktizovat a hlavně co budeme vařit.

Ruličky s meníčkem jsme musely odeslat den před večerí a už tady jsme udělaly zásadní chybu. Zkrátka jsme se nestihly dohodnout, zda moderní lososový tataráček či tradiční šunková rolka s křenem. Nicméně nakonec jsme brzy ráno náš plán poslaly a v poledne začaly přípravy.

Setřít prach, vysát pavučiny, vyleštit přibory a konečně i začít vařit. Detailně rozebírat recepty tady rozhodně nebudu a přesuneme se rovnou k příchodu soutěžících. Byla jsem mile překvapená, nepřišli totiž žádní cizí lidé, ale naše známé skautské vedoucí a kolem stolu nás nakonec sedělo jedenáct.

Večer plynul podle očekávání, počáteční ostýchavé ledy jsme brzy prolomily a po šmejdění jsme se mohly vrhnout na olivový chléb s bylinkovým máslem, bramborovou polévku, zapečené maso s pórkem a bramborem. Konečně je tu zábava, vrchol celého večera. Ani nevím, které z nás dvou se v hlavě vyrojil tak blbý nápad, že budeme zpívat jednu z Werichových písní. Trapnou chvíli v chodském lidovém kroji při zpěvu takové árie snad dnes už soutěžící ani nepamatují, ale v tu chvíli... Moravské koláče jako poslední chod našeho menu se docela povedly. Návštěvu jsme vyprovodily a začal maraton pro naši myčku a i pro nás, abychom vše rychle zklidily a unavené mohly jít spát.

Ostatní večery už kvůli omezeném rozsahu tohoto příspěvku podrobně rozepsat nemohu a ani bych je nemohla obohatit o postřehy ze zákulisí, po další večery už totiž jsem byla pouze host, který se nechával obsluhovat. A tak tedy jen krátce:

Prostřeno u Edity a Verči – vybavuju si exotický předkrm *onigiri* – losos v rýži zabalený do řasy pro mě bylo něco zcela nového a kupodivu mi to i velmi chutnalo.

Prostřeno u Ivy a Potápky – pravděpodobně francouzsky laděný večer, kde mne velmi zaujaly sladěné kostýmy obou hostitelek.

Prostřeno u Benjíka a Tery – nejlepší zábava doposud, myslím. Vyrobily jsme si papírové kapsy do kterých jsme ukryly krátký vzkaz a pár bonbonů. Teď se těším na adventní neděle, protože každou neděli si mohu jeden vzkaz od ostatních rozbalit, přečíst a samozřejmě sníst sladkosti.

Prostřeno u Aničky, Natálky a Špagety – odehraje se až po uzávěrce Lumtumoromageenu.

No a nakonec už vám jen prozradím, že sice nehrajeme o čtyřicet tisíc korun, ale o luxusní projížďku kočárem zasněženou Prahou. Pokud vás zajímá, kdo výhru získal, pak se na nás obraťte a rády vám všechno povíme.

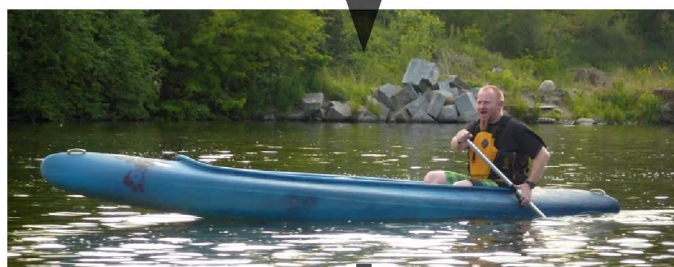
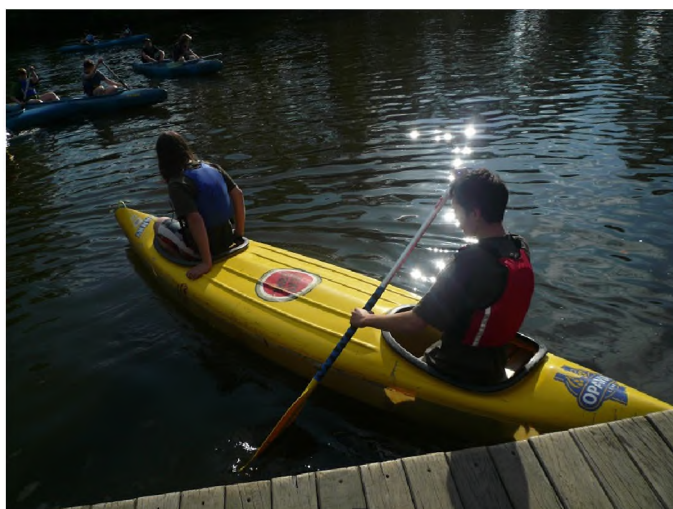
Lucka

NA NÁVŠTĚVĚ V LODĚNICI

Letos jsme se vydali místo jedné schůzky do loděnice na Libeňském ostrově, kde sídlí vodácký oddíl.

Po krátké instruktáži, co můžeme dělat a co bychom rozhodně dělat neměli, jsme se vydali po dvojicích pro kanoe. Každý měl své pádlo a záchrannou vestu. Postupně jsme začali dávat lodě na vodu a někteří ani ještě nebyli nalodění, když se elitní posádka ve složení Bernard a Matouš poroučeli ke dnu. Nutno říct, že si z krátké přednášky o bezpečnosti odnesli to důležité, protože se po „cvaknutí“ zachovali správně a lod dovezli ke břehu, kde jim zkušenější pomohli. Poté už bylo vše v pořádku a zahráli jsme si několik her, při kterých jsme se naučili základy ovládání lodi. Lodě jsme v pořádku vrátili, my jsme byli v pořádku také, počasí bylo na takové hrátky ideální, a tak si to třeba příští rok zopakujeme.

Toník



TÁBOROVÁ ANKETA

Co se mi líbilo na táboře: Hry se světluškami
Co se mi nelíbilo na táboře: Honba

Příští rok cth: Havaj

Nej. jídlo: Chleby z Nutelou

Jídlo na příští rok: Buchtičky se šodou

Slovičko na den: Loučení je loučení.

Nej. Světluška: Brambora

Nej. Vlče: Honza B., Prokop

Nej. Skautka: Sára, Míša

Verča

Co se mi na táboře líbilo: táborák

Co se mi nelíbilo na táboře: Honba a hlídka

Příští rok CTH: Řím

Nejlepší jídlo: Blbouni

Co bych za jídlo chtěla příští rok: palačinky

Slovičko na den: Lepší se přiznat než svádět na jiné

Nej světluška: Berka + Verča

Nej vlče: Prokop

Nej skaut: Jenda

Nej skautka: Majda C.

Nej rover: Lúca

Brambora



líbilo se mi sbírání smíly
nelíbilo se mi práce s dřevěrná
příští cth: ninjové
co mi letos chutnalo brambory, dušená
mrkev a maso
příště bych chtěla lassagne
vojta s.



LÍBILO: SAUNA

NELÍBILO: CTH, MOJE SKUPINKA

CTH: BŮRSKÉ VÁLKY

JÍDLO CHUTNALO: JAK MI MOHLO NĚCO

CHUTNAT? chutnalo sójové maso, řízky

NOVÉ JÍDLO: RACLETTES

SLOVIČKO: SAMOCHVÁLA SMRDÍ

CTH 2013: DOBÝVÁNÍ INDIE BRITY 1780 – 1804

VLČE: IGNÁC

SVĚTLUŠKA: BARČA MAC.

SKAUTKA: ~~MÍŠA~~ V. TERKA MACOU.

SKAUT: MATĚJ SLABÝ

ROVER: ~~RODRI~~BERNARD

RANGER: LŮCA

VEDOUcí: ANINA, SYNEK

OLDOSĚ

+ program skautek

- honba jídlo např.- smažený sýr

CTH - Španělsko

nej jídlo – knedlo-vepřo-zelo

nej světluška Bára Ch.

nej skautka- Míša

slovčíko- Domů Domů Domů!!!

Terka „ou“



+ programy skautek
- sběr smíly

CTH – Harry Potter

Nej.jídlo – knedlo-vepřo-zelo

Jídlo na příště – svičková se šesti

Slovičko na den – zabal si a vypadni!

NEJ:
svět: Bára Mac.

vlč: Prokop

skautka: mám ruda všechny hovna

skaut: KULOHRYZAC!

vedoucí – Pája

Majdička Cisaríková ♥

Líbilo - MERENDA, SAUNA

CTH - VÁLKA V IRÁKU

co bych chtěl za jídlo - PIZZA

slovičko - VŠE DOBRÉ JEDNOU SKONČÍ

NATHAN



LÍBILO: STARÉ DOBRÉ TÁBORIŠTĚ, STAŘÍ DOBŘÍ LUMTURÁCI, STARÁ DOBRÁ TÁBOROVÁ ATMOSFÉRA
NELÍBILO: 10 DNÍ V PRÁCI, MÁLO LIDÍ NA PŘÍPRAVCE
CTH PŘÍŠTĚ: 1. TÁBOR STŘ. MAJÁK
JÍDLO: PRASÁTKO SE ŠPENÁTEM
JÍDLO 2013: SUSHI
OBLÍBENCI: VŠICHNI, CO TÁBOR PŘEŽILI S HUMOREM
OBL. VEDOUcí: SAMOZŘEJMĚ HLAVNĚ TI HLAVNÍ A TI CO CHODÍ NA STŘEDISKOVÉ RADY
SLOVO NA DEN: "CESTÍČKA K DOMOVU ZNÁMĚ SE VINE, HEZČÍ A KRÁSNĚJŠÍ NEŽ VŠECHNY JINĚ."

+ dobrá nálada, všeobecná pohoda, jídlo, program, hra
 - hele všechno děš, LOLEC
 CTH 2185
 nanana
 XD LOL
 JÍDLO špenát a brokolice (prostě všechno zelený) – Pálo☺
 Dala bych si burger.
 SLOVÍČKO Neříkej, Feptá-vana, dobrá-vana
 LOL
 Nejvtipnější vedoucí je Ána a Pája má plesnivou ruku a Tera spí, Synek přemýšlí, Pát Ána kouká do blba a pan řidič tu má nevkusné umělé kytky. Jo a nejlepší písnička je Hudsonský šifý.

SYNEK

Líbilo: táborák
 Nelíbilo: uklízení tábora,
 hra, hlídka
 Hutnalo: blbouni
 Chtěla bych: Hranolky
 CTH: Minulos
 S.IV.: Všude dobře doma nejlíp.
 Světluška – Verča
 Vlče – Prokop
 Skautka – Sára míša
 Skaut – dan
 rover – toník
 roverka – Lúca
 vedoucí. h. – Naty
 vedoucí. k. – Matěj

Natálka

líbilo? vše program skautek
nelíbilo? bahno☺ porridge
CTH? Francie 5505

Jídlo – knedlo vepřo zelo

Další jídlo☺ knedlo vepřo zelo
snažili

slovíčko na den: všude dobře
doma nejlip

Libilo: odměny

Nelíbilo: homba

CTH: Formule 1

Dobré jídlo: řízký

Slovíčk o na den: Žijeme proto abychom jedli

Tom. Bur.



Nej klučičí vedoucí Matěj
Nej holčičí vedoucí Iva + Pála
Brambora





Šéfredaktor Toník vřele děkuje:

Lucince

Natálce

Míše

Majdě

Teře

Ivě

Lukášovi

Martinovi

Kubovi

Pájovi

Folíkovi

Hugovi